

LEMONADE

Polyamory love

neki_greenart

РОЗДІЛ 1

З тих пір як трійця юних, але амбіційних молодяків з'їхалися, Алан сподівався, що нарешті вони зможуть проводити більше часу разом. Але... Сталося, не як гадалося.

Алан Форд нещодавно почав працювати як хірург та ніколи не був більш щасливим. Молодий, високий, широкоплечий він відразу привертає увагу (що дуже сильно йому подобалося). Усі знали, що він янгол, навіть з прихованими масивними та пухнастими крилами, які б могли заважати при роботі. Але на перервах він залюбки дає колегам чіпати їх. Алан має неймовірні блакитні очі, схожі на безхмарне небо, темне волосся із синіми прядками та веснянки, які заливали його загорілий тон шкіри. Йому лестить, що всі радо цікавляться його життям, та він з не меншим ентузіазмом відповідає на кожне питання. Лише при одному “А ви раптом не самотній?” Алан у мить становився серйозним, відповідаючи:

“— Звісно ні. У мене є два чудових чоловіка, та дозвольте сказати - я без коливань пожертвував б кожну зі своїх печінок для них, або відрізав їх

будь-кому, хто хоч криво гляне на них чи захоче принизити мене за такий вибір.” – Алан каже це жартома, але нікому не хотілось лишатися печінок, тому цю тему тактовно більше не піднімали.

Йому вже не терпілося працювати над складними операціями, але знає, що до цього треба ще багато чому навчитися. Вечори, із розумінням, що він живе під одним дахом із коханими, проходили спокійніше, надихаючи скоріше закінчити поточну медичинську книжку й приступити до наступної.

Беліал, один з двох чоловіків Алана – юний викладач історії для дітей середніх класів. Він – альбінос з довгим білим волоссям, який зав’язує у хвіст, з рубіновими лисячими очима. Беліал завжди одягається строго офіційно: чорна сорочка з брюками на свою худу і високу фігуру, темні оксфорди. Через хронічний недосип, Беліал має на своєму тендітному обличчі з різкими кутами набряки під очима, а також округло-прямокутні окуляри. Спочатку йому було дуже нелегко справлятися з бурхливістю молодого покоління та тим, що мало хто сприймав його серйозно! Тим не менш, Беліал готувався до кожного уроку, намагаючись зробити матеріал більш цікавим, щоб виховати любов до

історії учням. Через це засинає пізно, перевіряючи кожне домашнє завдання або самотійні. Компенсує нестачу годин сну чорною кавою або енергетиками, які вживає тайно від Алана. Якщо його хлопець-доктор дізнається про це, Беліал точно наслухається мільйон лекцій про вплив кофеїну на організм (який й так усвідомлює сам) та буде змушений засинати хоча б до одинадцятої під пильним наглядом, а не о третій ночі.

Олег – третій чоловік у цій сім'ї, і він є найсильнішим, навіть попри низький зріст. Тон шкіри ще навіть загорілійший від Алана, бо Олег проводить незліченні години на сонці кожен день, а веснянки покривають *усе* тіло (без жодного виключення) на відміну від янгола, у якого це лише обличчя.

Усе дитинство Олег жив у селі, де населення переважно ельфи, де був єдиним напівельфом та напіволеном, ще й єдиною *дитиною* на всю місцину. Як так сталося – окрема історія. Очі у нього і справді оленячі, великі та карі, ледь не чорні, а на голові великі роги, із темно-русявим волоссям. Вуха довгі (навіть занадто), і це напевно єдине, що у нього є від ельфів, бо хлопець ще має маленький милий

пухнастий хвостик, який іноді видає його емоції, як у Беліала його тонкий демонський з серцем на кінці.

Олег теж не хотів сидіти без діла, коли хлопці були на роботі. Не зважаючи на те, що вони переїхали жити в місто, він зв'язався з місцевою фермою, де його найняли доглядати за скотом. Олег мало не погодився працювати безкоштовно в обмін на яловичину або свинину з курятиною, але коли Беліал пояснив, що з так званими *грошима*, а-ля “зарплатнею”, він сам має змогу купити що завгодно на фермі зі так званою *знижкою*, та ще усе, що захоче в інших магазинах. Не одразу, але Олег зрозумів сенс його слів та погодився працювати за *гроші*.

Усі поринулися в роботу, але Алан має ще хатні обов'язки. Він думав, що впорається, що це буде тільки в радість – піклуватися про своїх партнерів!

Він готує сніданки, поки ще всі сплять, перевіряє, чи працює автоматична годувалка та фонтанчик у котів, та залишає милі записки на холодильнику, покидаючи квартиру. Після роботи та продуктових магазинів повертається пізно, одразу запускаючи пральну машину та вирушаючи в душ, потім прибирає лотки у Стефана й Герцога. У вільну

годину, поки речі пратимуться, він читає книги, а після розвішує білизну.

Ледь не єдиний час, коли вони троє проводять разом – це “кохатися” близько опівночі, після чого відрубаються за лічені хвилини. Прокидається Форд о п'ятій, щоб й далі по колу проходив день. Беліал та Олег звісно теж допомагають: прибирають, доглядають за котами та кожен раз складають увесь посуд в посудомийку.

Алан ніколи не подає виду, що йому важко, що щось *не так*, врешті-решт усі щасливі, чи не так?

Нарешті у Доктора Форда була тижнева відпустка, він має масштабні плани як можна відпочити, а найголовніше – якісно провести час з його хлопчиками! Все ж таки, навіть якщо їм не дали відпустку, вони мають набагато більше вільного часу, бо Алан не припиняє ні на день виконувати всі хатні справи.

На перший день своєї відпустки Алан хотів спати мінімум до десятої години ранку! Він вимкнув всі свої

будильники та сповістив Беліала з Олегом про свої плани, які ті прийняли з розумінням та повагою. Це була субота, скоріше за все Беліал буде спати до дванадцятої, а Олег під питанням... Але якщо вийде, Форд сподівається на затишні ранкові обійми, а може й більше!

Він був такий схвицьований, що заснув лише о третій ночі, та стара звичка не покинула його. Як б сильно він не старався – прокинутися пізніше шостої ранку в нього не вийшло: “Тоді приготую сніданок та порадою усіх!” – Думає Форд і встає з ліжка, коли помічає, що Олег чомусь сповз та спав на підлозі, обіймаючи свою улюблену м’яку іграшку кабанчика, (її йому зшив дідусь на пам’ять, коли Олег сповістив, що переїжджає), яка загорнута покривалом більше ніж сам Олег, але то вже норма.

Беліал у свою ж чергу розвалився майже на все ліжко, його очі закривала мила пов’язка, яку подарував Алан, у вигляді рожевого покемона Клафері. Форд ніколи б не подумав, що він справді почне її одягати. Але, здається, закривання очей від ранкового світла йшла сну на користь.

Після ванної кімнати, де Форд приймає швидкий душ та почистить зуби, він вирушає на кухню, де

вирішує приготувати щось незвичне – долистав до рецептів, які до цього зберігав в тік тоці, він почав готувати. Спершу десерт, потім основну страву, а до цього ще салати з свіжовижатим соком. Закінчивши усе свої справи, коли на годиннику було вже близько десятої, час й хлопцям прокидатися!

Коли Алан зайшов в спальню, навіть не знявши фартука, він побачив, що на полу Олега вже не виявилося, а плюшевого кабанчика натомість обіймає Беліал, якого залишив Олег на м'якому ліжку. “Ну добре, нехай ще поспить, треба знайти оленятко.” – Думає Алан, та вирушає на двір, де звісно знайшов Олега. За час, що вони переїхали в цей маленький будиночок, хлопець встиг перетворити задній двір в город з різних овочів, бо те, що продається в магазинах одна хімія!

“– Олежа, чому ти не поївши та не помившись одразу пішов картоплю сапати?” – Алан з усмішкою присідає поруч з Олегом до грядки, відчуваючи не зовсім свіжий запах.

“– Й тобі доброго раночку, Форде. Тут не картопля, а морква, я чув як вона покликала мене, щоб я скоріше напоїв її водичкою. Каже, що я гарно за неї

доглядаю, тому породить у цьому році добре з її сестричками-красуньками.” - Зауважив Олег, гладячи зелені верхушки майбутніх морквинок, та цей жест здався дивним навіть Алану, але озвучувати свої думки янгол не став. – “Ти вже й забув небось як на смак справжні дари природи, а не ці о ті хімікати, що продають у цих магазинах. Га, докторе Форде? На цих фабриках жодної душі та любові, тому морквиночки там неживі!”

Олег завжди був дивакуватий, але це одна з причин, чому Алан любить його. Все ж таки овочі в його рідному селі справді були смачніше за магазині. Форд робить серйозний вигляд, киваючи, наче погоджуючись на кожне його слово. Хто знає, можливо ці напіволені як він справді мають зв'язок з природою та можуть розмовляти з морквами.

“– Якщо ти закінчив з морквою, чи картоплею чи ще там чимось – я зробив *дуже* смачний завтрак, думав ми можемо усі разом поїсти.” – Алан встає та дивиться на Олега з гордістю очікуючи, що той миттю побіжить в вхідних дверей куштувати його шедеври! Але...

“ – Сьогодні снідайте без мене, я не голодний та мені треба терміново кормити та прибирати у Галі, Тані, Марійці, Катерині...” – Алан вигинає брова на його слова, складаючи руки на грудях.

“ – Це хто?”

“ – Мої тьолочки.”

“– Тьолочки?...” – Тут у Алан починають закрадатися дивні думки, думки, які заставляють його кров закипати від ревностів. Як якісь *тьолочки* можуть бути важливіші за нього?

“– Дитинча моїх корівочок.” – Пояснює Олег, вже знаючи, що означає цей погляд Форда.

“– Ах, *корівочок*. Ну звісно.” - Алан позіхає та демонстративно оглядає їхнє подвір'я, повертає погляд на Олега. “– У нас немає *корівочок*.”

“– Тю, тому що вони на фермі, дурнику! Як ти одразу не поняв, у нас ще немає сараю, щоб утримувати їх тут.”

Алана бентежить слово *ще*, але ще більше бентежило:

“– Ти справді так й підеш, не прийнявши душ?–” – Алан питає, але відповіді не дочекався, бо Олег підбігає, щоб поцілувати того у щоку й сказати:

“– Повернусь ввечері з гарним подарунком, от тобі сподобається! Бувай.” – Швидко вибіг, залишаючи Форда самого. Коли Олега вже не було в його полі зору, він пінає одну з його грядок та шепоче крізь зуби:

“ – *Корівочки*, га? Та щоб вони всі сдохли.”

Щоб не почуватися зовсім самотньо Алан вирушає в дім, сподіваючись, що Беліал вже прокинувся та їсть його завтрак! А якщо ні – зараз його підійме, бо ще трішки та він остине, й вже не буде такий смачний. На радостях від цих думок Алан забуває головне правило - НЕ БУДИТИ БЕЛІАЛА.

Коли Алан стрибає на ліжко та починає різко трусити демона зі словами. “– ДОБРИЙ РАНОК! Пора прокидатися–” – Алан одразу відхватує

сильного удару в живіт (це ще йому повезло). Беліал досі баче сни, а рефлекси взяли своє.

Беліал не захотів прокидатися ні в яку. Злий та сумний Алан їсть сьогодні сам.

РОЗДІЛ 2

Після того як Алан поїв, він знову вирушає в душ освіжитися та охолонути. Коли він одягнувся, йде грати з котиками, ну принаймні хотів. Бо Алан заходить в спальню, де немає ні Беліала, ні котів, лише кабанчик сумно лежить посеред ліжка. “Ну добре, напевно той прокинувся та пішов їсти?” — Думає Форд, радісно стрибаючи до кухні, можливо хоч Беліал похвалить його за те, який він гарний господар та вони весело підуть кохатися!

Алан зайшов в спальню кімнату та побачив жахливу картину. Уся їжа на тарелках з'їдена, а Беліал лежить на холодному полу, тихо стогнучи від болю.

“— Що трапилось?!” — Кричить Алан, підбігаючи до постраждалого, легко трясучи того за плечі.

“— Це... все твоя провина...” — Шепоче Беліал з закритими очима, тримаючись за живіт.

“— Моя провина? ” — Шоковано питає Алан, а Беліал киває, відвернувшись від нього. Не повіривши власним очам, Алан продовжує: “— Ти що... Справді з'їв усе? Тебе ж зазвичай дуже складно хоч ложку з ранку з'їсти!”

“— М... Як бачиш.”

Алан позіхає та збирає всі сили, щоб підняти його ‘принцесу’ та несе до найближчого дивану у вітальні. Янгол присідає поруч та роздратовано шипить: “— Ти ще з'їв порцію Олега.”

“Переб'ється!.. А він взагалі вдома?” — Думає Беліал, але каже:

“— Ммм... Ще приготуєш. Бачиш, що мені погано?” — Беліал закриває очі, лежачи на спині та кладе руки на повний живіт. “— Твоя їжа була занадто смачна, задоволений? Тепер принеси мені ліки.”

Беліал зазвичай вередує, коли погано себе почуває, але... На цей раз Алан відчуває наче йому пірнули

ножем у серці. Один взагалі не звернув увагу на його старання, інший похвалив, але тепер різко вимагає обслуговування, ні разу не подякувавши! Алан встає з ліжка та підвищує тон, ще намагаючись хоч якось стримувати себе:

“— Приготуєш ще...?! Ти думаєш, це так легко? Кожен день готувати для ваших лінивих срак, які потім навіть спасибі не скажуть? А потім ще почнуть звинувачувати у чомусь? Я не пхав тобі до рота усю їжу, сам й розбирайся!”

“— Ага... Не забудь погодувати котів... “ — Прошепотів Беліал, який, здається, не приймає його слова серйозно, що ще більше розлютило Алана. Він вже не намагається бути спокійний, кричить, покидаючи вітальню:

“— Іді нахуй, не здохнуть!”

Злість та образа киплять в крові так, що Алан відчуває як от-от вибухне. Він бере в себе в кабінеті пачку цигарок, яку тримав в шафі на “про всяк випадок”, та вибігає на двір.

З тих пір, як він закінчив Академію, Алан майже перестав палити, *хотів* кинути назавжди, але не наважився викинути останню пачку, яка у нього залишилась майже повна.

Алан не пам'ятає, скільки пройшло часу, але коли він заспокоївся, у пачці було менше половини. — “Дідько...” — Форд лаяв себе за те, що дозволяє емоціям знову взяти гору, за те, що він повертається до старих звичок. Нічого немає складнішого за стосунки або за відносини з іншими, бо незалежно скільки книжок ти прочитаєш, конфлікти та проблеми ніколи не припиняться назавжди.

Треба щось міняти. Треба щось міняти *між ними*. Форд вирушає прогулятися, а по дорозі кидає пачку цигарок в найближчий смітник.

РОЗДІЛ 3

У той самий вечір, Алан збирає усіх у вітальні, у тому числі Стефана та Герцога з іграшковим кабанчиком, як ніяк це зібрання потребувало *усіх* членів родини, навіть пухнастих.

Олег приніс “подарунок”, який обіцяв зранку – свіжу курку, ще навіть не обскубану. Це не сподобалося Алану, він наказав скоріше сховати *цю смердючу тварину*. Олег згадав іншу тему, яку хотів підняти:

“– Ой біда лишенько була... Тамарочка захворіла, бідна страждала, тому її вирішили на м'яско пустити. Хороша новина – вона буде в нас на вечері завтра! Я добре годував її, тепер черга Тамарочки-”

“– Це не те, чому я зібрав вас тут!” – Різко перебиває Алан, що аж крила позаду загострились.

“– Хіба ми тут не для того, щоб обговорити, як у кожного пройшов день?” – Спокійно відповідає

Беліал, не розуміючи напад агресії, яка почалась у Форда з самого ранку.

“– Ні. Зараз ні. Короче, я хотів серйозно поговорити з вами. Останнім часом я відчуваю наче все, що я роблю – *неважливо*. Наче я залишаюся *непочутим*. Ми мало проводим *якісного* часу разом. Але... Я знаю як це виправити!”

РОЗДІЛ 4

Зранку наступного дня о сьомій годині (повинні були шостій, але підняти “когось” було неможливо), вони виходять з дому. Спочатку хмарно та трішки холодно, але коли о восьмій вони нарешті дійшли до...:

“– Це найбільший та найкращий заповідник в усій країні!” – Радісно кричить Олег, коли біжить до воріт, щоб купити білети. Алан з Беліалом переглянулися та тихо промовили:

“– Чи треба йому сказати, що це звичайний зоопарк?”

“– Якщо хочеш зіпсувати йому настрій або посваритися – так.” – Беліал кладе руки в кишені, позіхаючи. Сонце світить дедалі сильніше, та він починає сильно шкодувати, що вони не повернулись за парасолею додому, коли мали таку нагоду.

“– Уті-путі, подивись, Олег наче маленька, радісна дитина. Він... Напевно ніколи не був в зоопарку, тільки свиней та козлів й бачив.”

“– А ще кур й корів.” – Додає Беліал, коли вони прямували до Олега, який збуджено махав квитками.

“– А ще курочок та корівок...” – Тихо повторює Алан.

Незважаючи на перший дискомфорт від того, що Беліал вмирав від сонця, а Алану неймовірно хотілось їсти – вони знаходять чудове рішення.

Хлопці присіли в невеликому кафе під назвою “Рай птахів”. Поїли, попили й в магазині сувенірів напроти купили парасольку для Беліала зі зображенням летучої миші. (Алану здалося це дуже смішним у порівнянні з самим Беліалом, але насправді це просто був єдиний дизайн).

Не відходячи далеко, вони помічають клітку з павлінами, Олег розпочинає свою розповідь:

“– Ось цей гордий самець виглядає точно як Алан, ну красень! Цікавий факт, що павліни не можуть вільно літати через шикарний та важкий хвіст. Він може загати до 1,5 кг, що становить 30% від загальної маси тіла... Як усім відомо, вони використовують його, щоб звабити самок-”

Різко Алан говорить голосніше, перебиваючи Олега, радісно спостерігаючи за павлінами.

“– Дивіться! Тут павлін альбінос, прямо як Беліал!” – Алан збуджено розгортає свої янгольські крила, від чого одразу переманює увагу всіх самочок на себе (він це не планував). Крила Алана вдарили Беліала, через що він шипів:

“– Взагалі не схожі, краще слідкуй за своїми крилами!”

Алан не звертає увагу на зауваження Бела, занадто захоплений птахами. “– О, а цей коричневий схожий на тебе, Олег.” – Алану подобалося бачити їх трійцю в таких гарних тваринах! Але... Здається Олегу не сильно сподобалось таке порівняння.

“ – Це самка.”

“– А. Ну й шо? Існують же ще коричневі самці, чи не так?”

“– Тю. Форд, як можна не знати, що в природі тільки чоловіки мають яскравий окрас, щоб зваблювати самок!”

“– А чому в людиноподібних формах всі чоловіки такі страшні?”

Зайве сказати, що навіть після такої дрібниці їх подорож по зоопарку перетворюється на пояснення Олега про світ тварин (найкращі подарунки в його дитинстві були енциклопедії про тварин, які йому привозила мама та які він вивчив напам'ять), тому поведінка Форда, при якій він постійно дивується та гупо починає спорити, дратувала навіть вічно позитивного Олега. Беліал намагається якось розвіяти атмосферу, щоб вони нормально продовжили прогулянку.

Й о Боги це нарешті сталося, вони доходять до акваріума, й Алан дивиться на свій годинник:

“– О ні! це вже 13:06, а у нас в 14:00 починається аніме фестиваль! Нам треба швидко їхати додому, переодягатися та йти!”

“– Тю, нащо там цей аніме-фестиваль, якщо ми навіть ще рибок не дивились?!” – Для Олега це одна з найцікавіших речей, можливо там й справжня акула була! Але... Тут доєднується Беліал з питанням:

“– Цей фестиваль ...Буде в приміщенні?”

“– Так.”

“– Там буде прохолодно?”

“– Так!”

В ту секунду все було вирішено.

РОЗДІЛ 5

На фестиваль вони приходять саме у час пік, коли навколо немає де яблуку впасти. Алан заздалегідь подбав про їх косплеї, не прийти ж як звичайні смертні!

Алан коротко просвятив Беліала та Олега в свій улюблений фандом – “Castlevania”.

“– Чому я жінка?” - Питає Олег, відчуваючи сильне дежа вю.

“– Бо ти більше всього підходиш на цю роль, ти спікер!” – Пояснення Алана не додало розуміння Олегу, тому він вирішив пояснити простіше:

“– Ти типу маг.” – Алан переводить погляд на Беліала. “– А ти вампір, ну, *полувампір*.”

“– Я знаю.” – Беліал пам’ятає, як багато япів про це Алан. Єдине, що дискомфортно – достатньо широко відкриті груди, які закривати Алан заборонив, солодко похваливши їх.

“– Ти син самого Влада Дракули!”

“– На жаль, це не далеко від правди.”

“– Тю, а ти хто, Форд?” – Питає Олег, сподіваючись, що він не єдина жінка тут.

“– Я – Тревор Бельмонт, мисливець за вампірами!”
– Беліал вигинає брів, а Алан поспішає продовжити.
“ – Не на тебе, бо ти *полувампір*, який по сюжету хоче вбити свого батька.” – Замість слів Бел просто посміхається.

Це не перший фестиваль Алана, але це його перший за довгий час і ,найголовніше, з його хлопцями, в улюблених косплеях!

Коли Алан веселиться, він зовсім не звертає уваги на те, що Беліалу ставало дуже душно (обіцяний кондиціонер був, але через величезну кількість людей він не відчувався) та некомфортно. Бел, на відміну від Алана, дуже не любив знаходитися у центрі уваги, намагаючись триматися ближче до

Олега, який взагалі не розуміє сенсу подібних івентів, він також гадки не має, хто така “Сіфа” та чому всі звертаються до нього саме так.

Алан купляє багато мерчу, книг, манг та разом з цим змушує Олега та Беліала нести його добро. Янгол настільки захопився усім, що коли було близько шостої й хлопці хотіли додому – свято для Алана тільки почалось. Вони сильно сваряться та Олег з Беліалом голодні почали відходити від Алана.

“– Агов! По сюжету взагалі-то Сіфа та Тревор покидають Алукарда, а не Сіфа та Алукард покидають Тревора!”

Беліал та Олег чуючи, як той гукає їх, навіть не повернулися, їм не сподобалось те, наскільки Алан потонув у вигаданому всесвіті та персонажах, що його справжні хлопці тепер не мали значення.

РОЗДІЛ 6

Алан повертається біля восьмої додому, втомлений, але справжня причина чому він прийшов так пізно був не фестиваль. Майже одразу після того, як хлопці покинули його, він сам відчув втомленість. Через бурхливі емоції Алан потім розуміє, як егоїстично ставився до них весь цей час. Форд згадав як це – гуляти по фесту маючи увагу, але бути таким самотнім.

“– Диви, наш мисливець прийшов! То на що ти полював поки нас не було?” – Питає Олег вже більш радісним тоном, вони удвох з Беліалом лежать на дивані відпочиваючи, на телевізорі на паузі було аніме “Castlevania”, кадр з якого Алан впізнає відразу.

“– Я... Був у магазині.” – Алан підходить ближче з винуватою усмішкою, діставши найулюбленіші смаколики з рюкзака та кладе їх на маленький скляний стіл перед хлопцями. “– У мене був час подумати над усім... Мені соромно, що я витащив вас на фестиваль, який був вам нецікавий, змусив одягатися в косплей, який був незручний. Тільки

коли ви пішли я зрозумів наскільки я був придурком-” – Весь час Алан дививиться в підлогу, та не договоривши різко відчуває як його з двох сторін обіймають дві пари рук.

“– Ми раді, що ти визнав, яким егоїстичним дурнем був.” – Тон Беліала бурчащим, але він пригортає Форда міцніше.

“– І ця от Сіфа здається непоганою панянкою.” – Додає Олег з посмішкою.

“– Найкращою.”

“– Ой-ой, потім поговоримо, у душ йди, від тебе смердить як від лайна.” – Каже Бел намагаючись стримати посмішку. Алан не сприймає це як образу – замість цього весело йде митися.

Сьогодні зранку Олег показав свій світ з зоопарком, в обід до вечора Алан, а тепер була черга Беліала, у них було досхочу часу разом, аж до самої ночі!

РОЗДІЛ 7

Піжамна вечірка – це щось нове для

хлопців, але те, що давно хоче спробувати Беліал. Він багато читав про це в книжках, бачив в фільмах та серіалах врешті-решт!

Усі, як було наказано, одяглися в піжами (бо зазвичай Алан та Олег люблять спати майже голяка). Беліал одягнений в елегантну біло-рожеву піжаму з атласу, яка добре лягає на його худорлявій тілобудові. Алан у м'якій фіолетовій кігурумі з його улюбленим покемоном - Хонтером. Олег в чорній футболці з принтом майнкрафт, яка раніше належала Алану, але той віддав, бо вона об'єктивно личить йому більше, а також в просторих сірих шортах з отвором для оленячого хвостика.

В їх спільній кімнаті темно, окрім гірлянд для спеціальної *атмосфери* навколо. Беліал сидить на ліжку з блокнотом та закреслив перший пункт з п'яти обов'язкових (та ще десятками додаткових).

~~1) Одягнутися в піжаму.~~

Поки Олег та Алан не почали грати в ФНАФ від нудьги, Беліал швидко закінчує писати, та звертається до них:

“– Наступний пункт – замовити суші та піцу з смачною водою.”

Після цих слів, обидва піднімають голову та стрибають з ліжка, Алан радісно каже: “– Мені починає подобатися цей твій список!”

Хлопці замовили чотири різні піци, три сету суші та окремо солодку воду зі смаколикami, звісно це вийшло не дешево, але коли ще вони будуть так тусити як не сьогодні? Дуже насичений день!

~~2) Замовити піцу, суші, солодку воду та смаколикки.~~

Поки вони чекають на їжу, яку пообіцяли привезти за годину, вирішують виконати наступний пункт.

“– Зіграти в на... Настільні ігри?” – Алан читає з його щоденника, коли Беліал повертається з ванної кімнати. – “– Твій почерк іноді важко розібрати.”

“– Й це каже мені лікар, який пише як курка лапою! У мене дуже гарний каліграфічний почерк, взагалі-то.” – Беліал вихватує з його рук блокнот та продовжує читати. – “– Наприклад шахи, шашки, доміно, лото...”

“– О, я з дідом дуже любив грати в шахи! Але той постійно гнівався, коли програвав чотири рази поспіль, казав що це число смерті та-”

“– Ні, ні! Я не знаю як грати в шахмати, це нудно-”
– Не встиг Алан домовити, як Олег та Беліал синхронно вимовляють:

“– Ми можемо тебе навчити!” – Вони звучать дуже збуджено, та дивлячись в їх оленячі та котячі очі Алан не знаходить в собі сили відмовити їм.

Беліал та Олег намагаються навчити Алана рівно до тих пір, поки не приїхало замовлення. Після цього голодний Форд накидається на їжу, та продовжувати не мало сенсу. Жуючи гавайську піцу та запиваючи її колою, Алан вже годину дивиться, як Олег та Беліал

не можуть закінчити матч один на один, нікому не хочеться піддаватися – у світі шахматистів це б виявилось величезною неповагою!

“– Піца вже охолола та не така смачна! Давайте закінчуйте скоріше, на це нудно та боляче дивитися.” – Япить Алан протягом цієї години майже кожні п’ять хвилин, та його постійно хтось затикає, на цей раз дійшла черга до Олега:

“– Тьфу, Форде, не відволікай мене! У мене мало часу... Цей чорт точно застосував якісь чари... Я ще не зустрічав такого сильного противника.”

Беліал гордо посміхається, оголюючи свої невеликі, але гострі ікла, а демонський хвіст енергійно махає позаду. Він вже відчуває свою перемогу на смак.

Час вийшов, ніхто не зміг перемогти... Вони хочуть взяти другий раунд, але Алан кричить: “– Ні! Досить шах.” – Та перевертає поле своїми масивними білими крилами, на якому Олег та Беліал почали ставити фігури у вихідне положення. Бел буркнув:

“– Гей!”

“– Усім їсти, наказ лікаря!”

Хочуть вони посперечатися, але шлунки зрадницька бурчать.

~~3) Пограти у настільні ігри.~~

ПІДПУНКТ ДО ЗАМОВИТИ ЇЖУ:

~~1) Їсти замовлене.~~

“– Нащо ти закреслив пункт три?” - Питає Алан, коли знову відкриває щоденник Беліала, поки той відходить від смачної їжі поруч з Олегом на ліжку.

“– Не чіпай мій блокнот без дозволу! Скільки разів повторювати... Закреслив, бо ми вже пограли.”

“– Ні! Ми не грали у щось, що подобається мені.”

Склавши шахи у коробку, Беліал та Олег позіхають... Їх погляд так й каже: “Ми втомились грати.” Тому прийнято рішення лягти на диван та подивитися щось на телевізорі, підхопивши смаколики та попкорн.

Разом обирати один фільм було б вічністю, та й Олег майже на колінах просить знайти “Той самий документальний фільм про диких кішок”, який він якось дивився в дитинстві перед стареньким телевізором, бо вважає це щось на рівні геніальності та обов’язковим до перегляду. Беліал любить документальні фільми, а ще більше любить котів, тому в Алана знову не лишається вибору.

Через п’ятнадцять хвилин, і сім різних популярних документальних фільмів, яких “не ті”, їм нарешті вдається знайти його!

“– Так-так! Це він, дякую тобі, янголе Алан та демоне Беліал за ваше благословення, ви не пошкодуєте про свій вибір!”

Так починаються найнудніші три години у житті Алана. Й *тільки* для Алана. Знову.

~~4) Подивитися фільм/серіал/шоу/разом.~~

РОЗДІЛ 8

Не так уявляв Алан цю “піжамну вечірку”.

Коли Беліал та Олег насолоджувалися новим документальним фільмом, було близько двох годин ночі. Це нестерпно. Принаймні для янгола.

Алан бачить, як сильно захопилися переглядом його хлопці, він не хоче псувати їм настрій, *знову*. На цей раз Алан м’яко перериває їх з легкою посмішкою, імітуючи позіхання.

“– Я піду спати, ммм... Ви продовжуйте, але я щось дуже втомився, піду до вітальні спати.”

Беліал та Олег навіть попри те, що не могли відірвати погляд від екрану, різко дивляться на Алана. Бел ставить на паузу “Таємниці морського всесвіту”.

“– Спати? Але... Ми зробили мало підпунктів... Та ще не виконали останній пункт! Він про-” – Беліал відкриває блокнот, щоб озвучити, але Алан вже встає з ліжка та прямує до виходу.

Олегу теж не хочеться, щоб Алан уходив. “– Будь ласка, Алане, Залишись! Ти пропустиш найцікавіше. В ліжку буде порожньо без тебе.” – Його маленький олінячий хвостик махає в темряві. На їх словах Алан лише піднімає кабанчика (з яким очевидно грав хтось з котів), та кидає їм на ліжку.

“– Кабанчик та Стефан з Герцогом не дадуть вам сумувати.” – Якраз пухнастики з’являються, м’явкаючи (вони не були голодні, скоріше це було продовження того, чого не було чути, поки вони стояли під дверима), коли Форд впускає їх. Вони забігають в кімнату та стрибають на ліжку до хлопців, намагаючись забрати всю увагу.

Їм це вдається. Алан покидає спальню та йде до вітальні.

“– Думаєш, він справді пішов спати?” – Трішки стурбовано питає Олег, ніжно пестивши Герцога, який вмоستився у нього на колінах.

“Малий зрадник!” – Думає Беліал, дивлячись на свого кота Герцога, демонстративно пригортаючи до себе Стефана. “– Я б не мав сумніву, але постійно, коли Алан щось приховує, він кладе руки в кишені.”

“– Тю. Хіба він не робить це щоб чесати свої яй-”

“– Ні!” – Різко перебиває його Беліал, не бажаючи думати про це, хоча Олег може бути правий. Що якщо Беліал надумує? Так, справді, *надумує*, Алан пішов спати, він просто *втомився*. Йому усе *подобалося*. Якщо б не подобалося він почав б психувати та кричати.

Чи не так?

РОЗДІЛ 9

Алан лежить спиною на не надто зручному дивані. Попри те, що він справді втомився, йому не вдається заснути, хоча очі були закриті. В голові крутиться мільйон думок, можливо перелік дійшов й до мільярда, якби хтось зненацька не закрив його очі темною тканиною.

Форд різко присідає та відкриває рота від здивування, але й тут його затуляють знайомим кляпом. Почувся такий знайомий, але водночас чужий голос Беліала, який спокусливо шепоче йому на вухо:

“– Чому такий шокований? Не роби вигляд, наче тобі не подобається. Ти знаєш, який жест треба показати, щоб ми зупинилися.” – Так, жест “rease”, який б він може зробити навіть з зав’язаними руками.

Так, Алан шокований, але ні на секунду не думає припиняти це. На роздуми янголу дали декілька секунд, після яких він сам починає нужденно

стогнати крізь гуму та хилитися до дотику, й це прийняли як зелене світло.

Алан хоче сказати, ні, *прокричати* як сильно це схоже на одну з сцен “Castlevania”, яка його страшно заводить, але ні Олег, ні Беліал не могли дійти до цього в серіалі, це неможливо!

Неважливо. Алан більше не може думати ні про що, коли хтось починає розстібати його кігурум, відкриваючи теплу шкіру до прохолодного повітря. Сильні руки лягають на його груди, зігріваючи та проводячи їх нижче. В той час інша пара рук повільно опускає тканину, оголюючи його нетерплячу ерекцію. Алан не розуміє, що відбувається, занадто швидко й водночас занадто повільно.

Дві руки лягають на його член, дві *різні* руки, але він чітко може відчувати різницю. Одна тепліша, сильніша, а інша тендітніша, яка задає темп руху. Беліал як демон-інкуб з великим “стажем” точно відчуває, ні, *знає* як довести Алана, а Олег майстерно слідкує за його прикладом.

Вже цього достатньо, щоб звести Алана з розуму. Він вже не може думати тверезо, його зуби сильно стискають гумовий кляп, очі мокріють, а стегна рухаються в пошуках ще більшого тертя. Звуки, які янгол видає змішалися в одне жалібне солодке месиво в якому можна почути чітко лише одне слово “Будь ласка”.

Алан близько, він відчує що ось-ось вибухне, і хлопці це знають. Вони навмисно відтягують його задоволення, сповільнюючи та прискорюючись. Але коли чиєсь вологе тепло огортає його голівку, Алан вже не може стриматись ні фізично ні морально.

Це Беліал, саме його голос Алан чує одразу після того, як він ковтає всю його теплу, білу сперму:

“– Тч... Не міг протриматися чуть довше?” – З нотками роздратування питає демон.

Алан намагається сказати “вибач”, але очевидно гума заважає йому. Хлопці хутко знімають кляп разом з пов’язкою та Алан збагнув. Вони не намагалися копіювати близнюків як в тій самій сцені. Вони намагалися...

“– Сіф - Чоловіче від “Сіфа” оскільки тебе збуджують лише чоловіки.” – Перший каже Олег, коли Алан бачить на ньому тематичний одяг Сіфи, без паріка.

“– Та цей твій... Алукард. Дракула навпаки.” – Посміхається Бел, також в одязі напіввампіра. – “– Можеш називати нас так, тобі ж подобаються рольові ігри?” – Беліал нахиляється, солодко та пристрасно цілуючи Алана. На кінчиках язика демона Форд може відчутти свій власний смак. Це одночасно так дивно та гаряче, але посилає в його знову твердий член іскру.

“– Та...Форде- Треворе... Весь вечір ми робили тільки те, що подобається виключно нам. Вибач нас за це.” – Промовляє Олег, коли міняється місцями з Беліалом, але на цей раз Алан тягнеться перший до поцілунку. З вологим присмоктуванням він відхіляється назад вже з посмішкою.

“– Все ... Добре. Ви не повинні робити це все лише з відчуття провини, хоча не можу заперечити, як це в біса добре...” – Форд закриває очі на секунду, коли Бел додає:

“– Взагалі-то, це був наш п’ятий пункт.”

“– Рольові ігри?” – Питає Алан, намагаючись згадати, що все ж таки було в останньому пунктів... Але він не може знати, на тій сторінці, було лише чотири, п’ятий він в очі не бачив.

“– Ні. Секс.” – Беліал трошки червоніє, витираючи вологий рот.

“– Секс...” – Тихо промовляє Алан, відкриваючи очі.

“– Секс!” – Весело повторює Олег, бажаючи доєднатися до флешмобу.

“– Але це не секс.” – Каже Алан, на якого Беліал та Олег витрищилися з нерозумінням.

“– Ні?” – Питає Беліал, хоча хотілось сказати “А чи не прихуїв?”.

“– Неповноцінний...”

О тут справді Беліал майже випалює те, що хотів з самого початку, але Алан додає:

“– ...Я маю на увазі,” – Форд починає повільно знімати блакитну кофтину разом з водолазкою у Олега, який ближче, коли після переходить до Беліала. – “– Я хочу, щоб ви теж отримали задоволення.”

“– Ми отримуємо, коли тобі приємно, Алане.” – з усмішкою шепоче Олег, коли Беліал зітхає та киває. Але Алан не погоджується, лише коли й сорочка Беліала падає на підлогу, приєднавшись до одягу Олега, Алан промовляє:

“– Я не хочу Сіфа... Чи Алукарда зараз, я хочу Олега та Беліала.” – Здається це відповідь задовольняє Беліала. Той без зайвих слів приймається знімати свої брюки, повторюючи за Олегом, який каже у відповідь:

“– Добре, Трево- Алане.” – Олег падає поруч з ним.

Тільки Бог знає о котрій годині хлоп'ята лягли спати, але здається сонце вже почало світати...

Алану доведеться проводити останні дні відпустки тільки у вертикальному положенні.

5) Секе.

Кінець

